

lezers niet altijd, overigens. Tijdens de Olympische winterspelen in 1994 bedenkt hij een lumineus plan om ondanks de beperkingen van de drukpers elke dag een 'aparte' sportkrant uit te brengen: 'Sport op z'n kop'.

Lezers moeten het eerste katern van het RD omdraaien en ondersteboven houden om al het actuele Olympische nieuws uit Lillehammer te lezen. De redactie houdt het nog een paar dagen vol, maar komt aan werken nauwelijks nog toe door alle boze telefoontjes. De lezer begrijpt er niets van.

Wat Prins vooral drijft als hoofdredacteur, is de belangrijke rol die de krant speelt in de lokale samenleving. Waar veel redacties in zichzelf zijn gekeerd, predikt Prins dat journalisten midden tussen hun lezers staan, geworteld in hun stad.

Hij ontplooit zelf initiatieven in Rotterdam. Het honderdjarig bestaan van het *Rotterdamsch Nieuwsblad* in 1978, levert festijnen op waar de stad nu nog op teert. Prins beschouwt zich, met recht van spreken, als de geestelijk vader van zowel de Wereldhavendagen als de Rotterdam Marathon. Voor die evenementen legt hij het fundament tijdens het eeuwfeest van het *Rotterdamsch Nieuwsblad*.

Ook op sociaal vlak is Prins vooruitstrevend. Met het project 'Doe wat voor je stad' zet hij in de jaren '90 de kracht van de krant in om oplossingen te zoeken voor praktische problemen van Rotterdammers. Tientallen projecten slagen en in februari 2008 wordt hij, mede voor deze journalistieke betrokkenheid, door het stadsbestuur van Rotterdam onderscheiden met de Wolfert van Borselenpenning. 'Krantenman met hart voor de stad', luidt de inscriptie.

Dankzij de successen in Rotterdam wordt aan Prins getrokken. Hij deelt zijn kennis wereldwijd als een van de oprichters van het *World Editors Forum* –internationaal orgaan van hoofdredacteuren en uitgevers. Ook worden pogingen gedaan hem 'weg te kopen'. Zoals in 1992, als krantenbedrijf Wegener er bijna in slaagt hem te benoemen tot hoofdredacteur van het *Utrechts Nieuwsblad*. Prins stelde als belangrijke voorwaarde dat de benoeming pas bekend mocht worden als de zaak helemaal rond was. Als zijn kandidatuur toch voortijdig uitlekt, bedankt hij principiële voor de eer. Voor zijn redactie in Rotterdam organiseert hij dezelfde middag een 'blijfborrel' in journalistenkring De Schouw in de Witte de Withstraat.

Melancholiek is Prins als hij in 2003 wordt gevraagd directeur te worden van de Algemene Media Groep (*Algemeen Dagblad, Rotterdams Dagblad, De Dordtenaar, Rijn en Gouwe*). 'Ik doe het, als ik maar als journalist met pensioen kan gaan', zegt hij.

Het is wrang, maar de pensioengerechtigde leeftijd haalt Jan Prins niet meer. Een slopende ziekte maakt op 7 maart 2008 een einde aan een rijk journalistiek leven.